

Staat het vast?

- * intochtslied ps 95:1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren die de hemelen en de aarde gemaakt heeft, die trouw is en trouw blijft

en nooit laat varen het werk van Zijn handen.

*Genade en vrede zij u van God onze Vader
en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap met de Heilige Geest.*

- * verootmoediging:
lied 449:1 en 2
genadeverkondig.: Micha 7:18 en 19
lied 449:3 en 4
leefregel: Rom. 13:8-14
lied 449:5

- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Jes. 35:1-10
N.T. Rom. 6:1-14
- * lied 329:1 - 3

- * preek n.a.v. Rom. 6:11a
- * lied 87:1-5
- * gebed/voorbede
- * slotlied 192:1, 4, 5 en 6 collecte
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap in en met Geest is met u allen.***

"Wie zich zelf overwint is sterker dan wie een stad inneemt".

't Is een uitdrukking ontleent aan een woord uit spreuken.

't Is een uitdrukking die nogal vaak gebezigd wordt of als vermaning aan het adres van iemand die om de een of andere reden nogal verontwaardigd is tegenover een ander en dat wil luchten, of als een leus om je eigen goede karakter aan te duiden: *je hebt het toch maar gepresteerd - je bent kalm en rustig gebleven toen die ander zo grof was* - "je hebt", zeg je dan niet zonder enige trots, "jezelf dan toch maar overwonnen"! Dat kan een hele prestatie zijn, ik denk dat we ons daarbij wel iets kunnen voorstellen!

Bovendien laat die uitdrukking op zich weten: wie zich zelf overwint is nota bene *sterker dan degene die een stad inneemt*.

't Is nogal niet een vergelijking hè!?

Om een stad in te nemen was zeker in bijbelse dagen vaak een behoorlijk leger nodig en heel wat strijd - er werd door die stad meestentijds nogal wat weerstand geboden en je stootte wat vaak op kolossale muren.

Ook in latere tijden (denk zelfs maar eens aan de tweede W.O.) waren steden strategisch maar wat van belang.

Het vroeg in zeker bijbelse tijden: een sterk zijn, om ze in te nemen!

Uit die uitdrukking: "wie zich zelf overwint is sterker dan die een stad inneemt", blijkt, en dat is niet zo vleierend, dat het innerlijk - het wezen van de mens zelf (Van u, jou en mij!), vergeleken wordt men een haast onneem-bare stad.

Wel als je dan over het wezen van de mens spreekt in die zin, dan heb je uiteindelijk maar één zaak op het oog, namelijk: het **ik**.

Dàt is een sterke stad! Laten we maar eerlijk zijn zoals we hier bijelkaar zijn - wat een sterke steden als we met elkaar geconfronteerd worden!

En wat bouwen we graag aan onze persoonlijke stad om die in feite nog sterker te maken: ons **image!** *egobuilding* met een duur woord - het engels mag ons onbekend zijn, maar de betekenis niet!

En wat is **onze** stad mooi hè, envooral **goed!** Daar kan feitelijk geen andere stad tegenop!

Uw stad kan niet tegen de mijne op hoor!

Kom maar eens te dicht bij mijn stad dan zult u het merken!

Wat kun je vlot achter het geschut zitten hè!

D' er wordt wat afgeschoten in een leven!

IK.

Daar heb je de grote kosmos. In die onmetelijke ruimte een stipje: de aarde en op dat stipje, de aarde, allemaal kleine puntjes: wij mensen, maar tussen die mensen: *een versterkte stad* - ik.

En belangrijk dat dat zich vindt, groot en geweldig! En...gevoelig...!

En d' er draait wat omheen, om dat **ik ...egocentrisch**.

Één grote versterkte stad!

Als je al zelf een keer daar doorheen breekt - *jezelf overwint* - nou dan is dat een hele prestatie.

Bescheiden uitgedrukt spreken we dan van ons 'betere ik'.

En we behoeven nu helemaal niet naar elkaar te kijken, want we hebben allemaal soms last van een *lastige natuur* - laten we daar eens op doorgaan: *wat kun je het moeilijk met jezelf hebben hè!*

't Zit je ergens niet zo lekker dat je zo **driftig** bent, zo **opvliegend**, of zo **dwars**, je voelt dat soms zelf zo goed aan dat wat je doet of zegt fout is - ik heb dat tenminste wel hoor: zoals ieder heb je wel eens wat met elkaar, *komen twee steden tegenover elkaar te staan* - en dan kan het gebeuren dat je voelt 'ik ben fout, laat ik stoppen, ophouden en toegeven dat ik fout ben, maar wat dacht je? Je gaat toch door...soms tot het uiterste...Kent u het?

Moeilijk dat **ik** en we kunnen de uitdrukking dan *samen* ook **volkomen** onderschrijven - 't is maar wat waar, er is heel wat voor nodig om jezelf te overwinnen. Zelfs als je als christen mot hebt onder elkaar, zal het **ik** winnen! Er kunnen drama's door ontstaan en zich bondgenootschappen tussen verschillende steden vormen tegen over elkaar - en vechten!

De één heeft nog meer gelijk dan de ander en als je er onpartijdig tussen stapt om door bemiddelen tot vrede, een oplossing te komen en je luistert dan naar de argumenten van de ene kant en je zou die overbrengen naar de andere kant, dan lokken die argumenten daar weer een stortvloed van tegenargumenten uit - en het stapelt maar op. De muren worden al hoger opgetrokken van de stad...Is het niet zo, herkennen we dit - beter *erkennen* we dit?!

En terwijl ik dit zo stel, denkt u, denk jij aan een situatie waarbij je betrokken bent en dan begint het te borrelen van binnen...zo van: ja maar...!

Moeilijk hè?

Hoe kan zoiets nou, waar ligt dat nu aan?

Ik geloof dat Paulus het in Romeinen 6 haarscherp formuleert: **er heerst iets!** Ja, de **zonde**.

Ah, dat is aardig van Paulus, hij geeft ons samen een alibi: **natuurlijk** wij zijn **zondaars** en we blijven **zondaars** - met andere woorden we kunnen er eigenlijk niks aan doen!

En zo wordt die uitdrukking 'wie zichzelf overwint is sterker dan die een stad inneemt' een enorm grootse spreuk om wapenfeiten te sieren, wapenfeiten in de zin van 'dat het je toch een keer is gelukt jezelf te over-winnen en dat is toch al heel wat....'.

Nu denk ik dat we allemaal drommels goed beseffen dat Paulus het **niet zo bedoeld**.

Het is wel zo dat **de zonde heerst**, maar Paulus heeft het dan over de zondemacht.

Er is een verschil tussen **zonde** en **zondemacht**.

Ik las bij de grote en jong vermoorde Chinese evangelist Watch Man Nee:

zonden zijn de resultaten van de zondemacht.

Hij gebruikt dan een mijns inziens treffend beeld:

het beeld van een fabriek - je hebt de producten en je hebt de fabriek; de producten komen *uit* de fabriek.

Laat ik de bedoeling zo illustreren: willen we wapengeweld tegengaan, dan kunnen we afspreken dat we allemaal onze wapens inleveren en die ver-volgens vernietigen maar daarmee is het *wezenlijke* probleem niet opgelost: de fabriek is er nog en produceert zo weer nieuwe wapens!

Als Paulus het dan ook heeft over **iets dat heerst** dat bedoeld hij **de fabriek**.

Om het direct maar naar onze werkelijkheid door te trekken, hij heeft het dan over ons zondaar-zijn - **het wezen** - het **IK**.

We maken allemaal fouten, elke dag, we struikelen, we zondigen, doen zonde - maar prijs God! Zijn Zoon Jezus is daarvoor gestorven, heeft daarvoor zijn bloed vergoten 'om ons van die zonden te reinigen!' Hij heeft Zijn bloed, Zijn leven gegeven om het wapentuig op te ruimen. Dat is **genade!** Maar....Paulus laat *duidelijk* weten dat Gods genade meer is...Golgotha een diepere zin heeft, want wat heb je eraan als je zonden worden vergeven, maar de wapenfabriek blijft bestaan.

Ja, dan kom je bij het punt waar de meeste mensen, *christenen*, zeggen: Dàt kan niet - Dàt is overdreven optimisme, dat de wapenfabriek er ook aangaat.....

Laat ik dan dit zeggen, dat wanneer de Spreukendichter het heeft over jezelf overwinnen, dat het dan niet gaat om dat enkele wapenfeit dat je jezelf bijvoorbeeld in een bepaalde omstandigheid wist te beheersen, maar dat hij dan bedoelde wat Paulus bedoelt, namelijk dat de wapenfabriek er aangaat.

Als je toch een stad overwint, dan overwin je hem toch voor één keer, 't kan natuurlijk nog wel eens dat er een poging ondernomen wordt 'em te heroveren, maar het doel van het innemen van een stad is: dat je hem permanent onder controle houdt en elke poging tot heroveren weet af te slaan.

Dàt is onhaalbaar!

Dàt is onbereikbaar!

Dàn moet je een heilige zijn!

Dat laatste is ook waar Paulus (namens God) naar toe wil in Romeinen 6.

En hij ziet heel scherp en realistisch dat het allemaal niet zo eenvoudig is - hij spreekt niet voor niets over **een heersen van**, ja over een heersen van de zondemacht als **koning**. En hij ziet heel scherp en realistisch dat die koning **wetten** voor kan schrijven - dat die koning het ik bespeelt, zo, dat ze in elkaar verstrengeld zijn. Paulus heeft het niet over struikelen, maar over **heersen**.

Wat kan het moeilijk zijn als je een driftig bent, je gelijk wilt hebben en noem maar op - dan voelen we **een strijd in onze leden**. 'Als ik het goede wil doen, is het kwade in mij' roept diezelfde Paulus eerlijk uit. Ja sterker, hij noemt zichzelf '**ellendig mens!** **IK - ellendig mens!**

Zien we dat?! Paulus kent hetzelfde als wij en toch zegt Paulus 'er moet iets aan die fabriek gebeuren!' **DIE MOET PLAT!**

Hoe dan Paulus?

En hoe rijm je dat met je uitroep 'ik ellendig mens'?

Je ervaart toch zelf hoe je 'leden' te keer kunnen gaan - het ik **heerst, dat ellendige ik**, dat maar op die troon van het leven wil zitten, zich laat bespelen door de zondemacht, **de oude Adam**.

Is de genade van zondevergeving dan niet genoeg, dat je steeds weer terug mag komen, ook al blijf je zondaar....

Juist dáár trekt Paulus hier tegen op.

Hij waagt het - en misschien is hij daarom wel niet zo populair - het ik, de stad **te ontmantelen**.

En daarmee geeft hij aan, maar dat willen we vaak niet zien want dan verliezen we dat zo-even genoemde alibi, dat de genade nog groter is, dat de inhoud van het gebeuren op Golgotha nog meer is.

Namelijk dat daar op Golgotha als heilshistorisch feit het ik al is platge-gooid.

Paulus zegt: weet je dan niet, manneke op de preekstoel en mensenkind in de kerk vanx.... dat bijna 2000 jaar geleden **jij, jullie, wij met Christus gestorven zijn - het IK is meegekruisigd?! Je mag LEVEN!**

Vandaar ook dat diezelfde Paulus, als hij uitroept 'ik ellendig mens wie zal mij verlossen van dit lichaam van de dood' hier op het gebeuren op Golgotha teruggrijpt: 'Gode zij dank voor Jezus Christus....!'

Dat is VOLLE genade! Blijde boodschap - evangelie!

Maar...kennen we die boodschap, genieten we die genade?

Dan komen we weer even bij het begin, dat heersende **ik**, die versterkte stad.

Weet u, *de genade van Golgotha moet het leven stempelen* - de overwinning moet in en door en aan ons zichtbaar worden!

Dat is de inhoud van een woord als: 'aan de vrucht ken je de boom' - dan gaat het om de vrucht van de Geest (= liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheers-ing). Paulus, en in feite heel het N.T., zet niet voor niets het *oude leven* tegenover *het nieuwe*.

HET OUDE IS VOORBIJGEGAAN, ZIE HET NIEUWE IS GEKOMEN.

Maar het ongeluk is, en hier zitten we bij **heiliging**, het is maar wat weinig **realiteit**...omdat we dat voor onmogelijk houden.

Laten we maar eerlijk zijn, ons hart heeft van nature iets tegen heiliging.

Paulus heeft er dan ook moeite mee gehad om dat de mensen in zijn tijd te presenteren.

En toch dopen we maar aan, *kinderen van het verbond*, zonder te beseffen dat de doop het symbool is van *deze* boodschap en zo dus een boodschap op zichzelf.

't Is mijn ontdekking geworden in de confrontatie met die doop (en dat is een heftige confrontatie geweest), dat je, of je nu staat voor de kinderdoop of de volwassendoop het probleem voor en bij beide is:

wil ik die doop - de betekenis ervan - LEVEN!

Bijbels gezien hebben beide hun recht (en ik ben door die materie gekropen), maar net als voor de besnijdenis geldt: *besneden zijn, gedoopt zijn, of onbesneden zijn, ongedoopt zijn, zegt niets, maar of ik besneden van hart als zodanig wil leven: mijn doop wil leven.*

Of je nu belijdenis doet, die doop voor je rekening neemt, of volwassen gedoopt wordt op grond van je belijdenis, beide keren moet je goed beseffen waar je voor gaat staan.

Je erkent dan namelijk dat Jezus Christus voor je zonden gestorven is (Hij is Verlosser) maar tegelijkertijd ook dat je met Hem, dat wil zeggen je oude natuur, je ik-leven met Hem gekruisigd is (Hij is in de plaats van de zondemacht Heer in je leven).

Jezus stierf en ik met Hem.

Het is van hieruit dat Paulus oproept 'te wandelen in nieuweheid van het leven'. 'Want als we samengegroeid zijn met wat gelijk is aan Zijn dood (en samengegroeid laat zien dat het een proces is en de kruisdood is uiterst pijnlijk!) zullen we het ook zijn aan Zijn opstanding!' Dat is: *nieuw leven, anders gericht leven, een leven dat de zonde niet dient maar volkomen gericht is op de eer en glorie en wil van God - dat is een wedergeboren leven!*

Een leven waarin niet ik maar Hij belangrijk is, centraal staat.

'Hij moet wassen, ik moet minder worden'. Leven van en door genade.

Laten we er goed acht op geven: het gaat God niet om een opkalefateren, een opvijzelen van de oude natuur, maar om het leven van de nieuwe natuur die onze eigen mag zijn dankzij de kruisverdienste van Christus.

Het is dus niet tegen het onmogelijke in doen aan zelfheiliging, maar en je voor dood rekenen met Christus en een leven vanuit Zijn opstanding.

Om dat dit een feit wil zijn in de historie - Jezus stierf zo'n 2000 jaar geleden aan het kruis en ik met Hem - kan Paulus ook zeggen:

zo moet het ook voor u v a s t s t a a n.

In het Grieks wordt hier een term gebruikt uit de boekhouding en dan kun je wat Paulus zegt zo lezen: *zo moet jij u ook dood rekenen voor de zonde.*

We weten dat de rekenkunde geen ruimte laat voor vergissingen. rekenen is niet 'onszelf iets wijs maken' - het gaat om feiten, hier een levens-houding. Vandaar dat Paulus zegt: 'stelt u ten dienste van God' - het gaat om een **wilsbeslissing**, **dat** kan moeilijk zijn! Als het bijvoorbeeld gaat om ons rechtvaardigheidsgevoel en dat is geraakt, om je dan voor dood, mee-gekruisigd te houden, om je leden ten dienste te stellen van God.

Je handen tot vuisten ballen gaat heel wat gemakkelijker dan ze te vouwen en te laten zegenen, je voeten gaan gemakkelijker naar een roddelpraatje dan om vergeving te vragen - ons ik heeft altijd wel een excuus, maar elk excuus blijkt ongelukkig in het licht van het kruisgebeuren.

Zou het niet geweldig zijn dat al die 'steden', wij samen, u, jij, ik onze leden ten dienste stelden van God -wat zou allereerst je eigen leven veranderen en ook dat in een gemeente. En het is één van de twee: of onze leden zijn wapenen voor God of tegen God.

Wat kan het zwaar zijn om in bepaalde situaties te zeggen: het spijt me, dat kan ik niet want ik heb me ten dienste van God gesteld. Als wij ons zo geven, die keus voor God maken, werkt Hij het uit. In wiens dienst ben ik? Staat het al vast?

'Ik vermaan u met een beroep op de barmhartigheden van God, dat gij uw lichamen stelt tot een **levend, heilig en Gode** welgevallig offer: dit is uw **redelijke** (dat wil zeggen: 't is niet meer dan normaal en je kunt het vatten) eredienst. Het is **redelijk**, maar dan moet Jezus inderdaad wel alles voor mij zijn wat Hij is, wil genade echt genade zijn.

Als ik hier moeite heb, met leven voor God, dan is het goed mezelf de vraag te stellen: staat het voor mij vast dat Jezus centraal staat.

We mogen leven voor God, een geheiligd leven (let wel: **we mogen**) en wie er belang bij heeft God te zien, wil zo leven.

Waar God alles is, daar is geen plaats voor het ik - heb ik die kosten ooit berekend?

We zijn op weg naar het bruiloftsmaal van het Lam...ga ik de goede weg, de gebaande weg, de heilige weg - geen onreine zal die betreden...

Staat het vast dat u dood bent - neem ik mijn doop werkelijk voor mijn rekening - dan zullen we leven enGod zien!

Amen.